EL SOLDAT

51è Premi Pere Mulet de narrativa curta

EL SOLDAT

La placa d'identificació militar que en Richard portava al coll encara conservava restes del fang de la trinxera. Havia tornat sense tres dits del peu dret i amb un xiulet constant darrere les orelles, com el d'un moscard persistent i invisible.

Els metges de l'hospital li deien *estrès posttraumàtic* i *dissociació* i altres paraules que ell no entenia.

Li donaven píndoles grogues i vermelles que s'empassava sense mirar i també sense esperança. Quan li demanaven que dibuixàs el que sentia, en Richard deixava el paper en blanc.

La primera vegada va ser amb en Miller, el pacient de la llitera del davant, un dia que parlaven de la pluja. En Miller explicava que a la seva terra les teulades feien una olor diferent quan es banyaven i que l'aigua tampoc no queia igual. En Richard l'escoltava quan va notar que la paret de fusta de l'habitació es veia, molt subtilment, a través del coll d'en Miller. Com si la carn hagués perdut densitat només davant dels seus ulls.

Dues setmanes després, en Miller es va ofegar a mitjanit amb el seu propi vòmit.

A poc a poc, el fenomen es va anar instal·lant en la seva vida. En algunes persones només era una porció de pell translúcida; en d'altres, la transparència avançava fins a deixar entreveure el fons dels passadissos.

Al cap d'uns mesos li donaren l'alta.

Quan na Clara el va anar a visitar a casa, en Richard es va quedar paralitzat. Al rostre de la seva promesa i a la mà dreta encara hi quedaven petites zones opaques. La resta del cos havia perdut tota substància, com si s'hagués anat buidant per dins.

—*Què te passa?* —li va demanar ella.

En Richard no va contestar.

Aquella mateixa tarda la va tancar a casa. Va desconnectar el gas, li va amagar les claus del cotxe i no la va deixar dutxar-se ni sortir al carrer. Durant tres dies la va vigilar sense dormir, assegut davant la porta. Na Clara plorava, li cridava que estava boig, que la deixàs sortir, fins que la quarta nit va intentar fugir per la finestra del darrere. La fusta de la balustrada estava banyada per la pluja i el peu li va llenegar. En Richard va sentir el cop sec contra les rajoles del pati. Quan va baixar, ja no hi havia transparència dins el cos de na Clara.

Després del funeral, en Richard es va tornar a tancar a casa. Només sortia per comprar les quatre coses de sempre: un poc de pa, formatge, pasta i el gin barat de costum.

Quan, dies més tard, va anar a trobar la seva mare, l'ombra translúcida ja li cobria els ulls i la meitat del front. En Richard no va dir res, ni va intentar protegir-la. Es va asseure al costat del seu llit. La mare parlava del temps i d'un arbre que havia plantat de jove. Ell li sostenia la mà i mirava com la llum de la pell se li consumia lentament cap al coll, cap al pit, fins que el pit ja no es va moure. Quan la mare va deixar de respirar, ell encara li sostenia la mà. No va plorar. Ja no podia.

Amb els anys, en Richard va aprendre a caminar amb la vista clavada a les voreres. Va començar a beure cada vegada més per enfosquir la seva pròpia retina; quan estava prou borratxo, els contorns es barrejaven amb les parets, els vidres i la llum, i durant unes hores podia tornar a caminar entre desconeguts sense distingir-ne els cossos. Aquelles hores eren el més semblant a la pau que havia conegut.

A casa no hi havia miralls a la vista. El del passadís estava tapat amb una jaqueta. El del lavabo havia quedat cobert per una capa gruixuda de pols i brutor.

Una nit, després de buidar la darrera ampolla de gin, es va recolzar a la pica. Va aixecar el braç i, amb el palmell de la mà, va netejar una franja del vidre.

La seva cara va aparèixer entre la pols. Tenia la mateixa barba descuidada, els cabells descambuixats i la cicatriu del front. Però a través del seu propi pit i del seu coll es veien clarament les rajoles fosques de la paret del darrere. Només li quedava un fil obscur a la comissura dels llavis.

En Richard es va mirar durant una llarga estona. Llavors va deixar caure l'ampolla buida, que es va trencar contra les rajoles.

No va cridar ni va demanar auxili. Va mirar el seu reflex desfet i, per primera vegada en molts anys, va somriure.

Després, va tancar els ulls.